

A scene from the Batsheva Dance Company's "Recollections of a People."

Dancers on the move

DANCE/Dora Sowden

---

stayed its wittiness (brevity being the soul thereof).

In an elaborate trio to pleasing sound, Nira Paaz and Nan Friedman danced with confidence but Jay Augen looked strained. A romantic duet, notably danced by Debi Smulian and David Dvir, lost value also through being overstretched. In the final ensemble, Matthew Diamond showed how much better he could do.

Deborah Bertonoff's "Recollections of a People" provided strong

contrast. Five dancers as five aspects of one "daughter of the nation" appeared sitting in a tableau. That summed it up, too. Said to be based on poet Rahel's line: "There are memories in my feet as of yore, as of yore," the ballet nevertheless used arms more than feet.

One exceptionally well-balanced expressionistic episode was danced by Nurit Stera, another by Nira Paaz. Yet the dynamics of Josef Tal's music, with its mysterious blendings and pulses, more often drew the attention.

The late Kurt Jooss's masterpiece "The Green Table" was revived as a tribute to him.

SOMEONE REMARKED after Matthew Diamond's "Lunch," premiered by the Batsheva Dance Company in the Jerusalem Theatre (July 16), that it was good to see dancers really move.

That summed it up. The American choreographer himself described it as "a fantasy of the personal lives of individuals during their midday personal hour." Yet he began by overstressing his point, with disco-type quirkiness to music by Don York that went thump-thump.

When the lunch whistle blew, things developed. A cunning acrobatic duet by Shelly Sheer and Douglas Nielsen, danced to piano scales played by a beginner, out-

■ בת-שבע

תחת כיפת-השמיים

להקת המחול "בת שבע" מגישה הש-
בוע שלוש הופעות בתכניתה, "חג הפסטי-
וואל". ההופעות, שהראשונה בהן נערכה
אתמול, מוגשות באולם תיאטרון "הבי-
מה".

כלולת בתכנית יצירות מאת מתי דיאמנד,
דבורה ברטונוב וקורט יוס.

הראשונה, "שעה בצהריים" מאת דיאמנד,
מתארת את הקורה לאנשים בשעת הפסקת
הצהריים (מה שקרוי בשפת לעז — "לאג'י-
טיים"). התרחשויות שחווים יחידים, זוגות
וישלישיות — ואירועים ברחוב כולו, באותה
שעה. את היצירה מלווה מוסיקת ג'ז אלקט-
רונית.

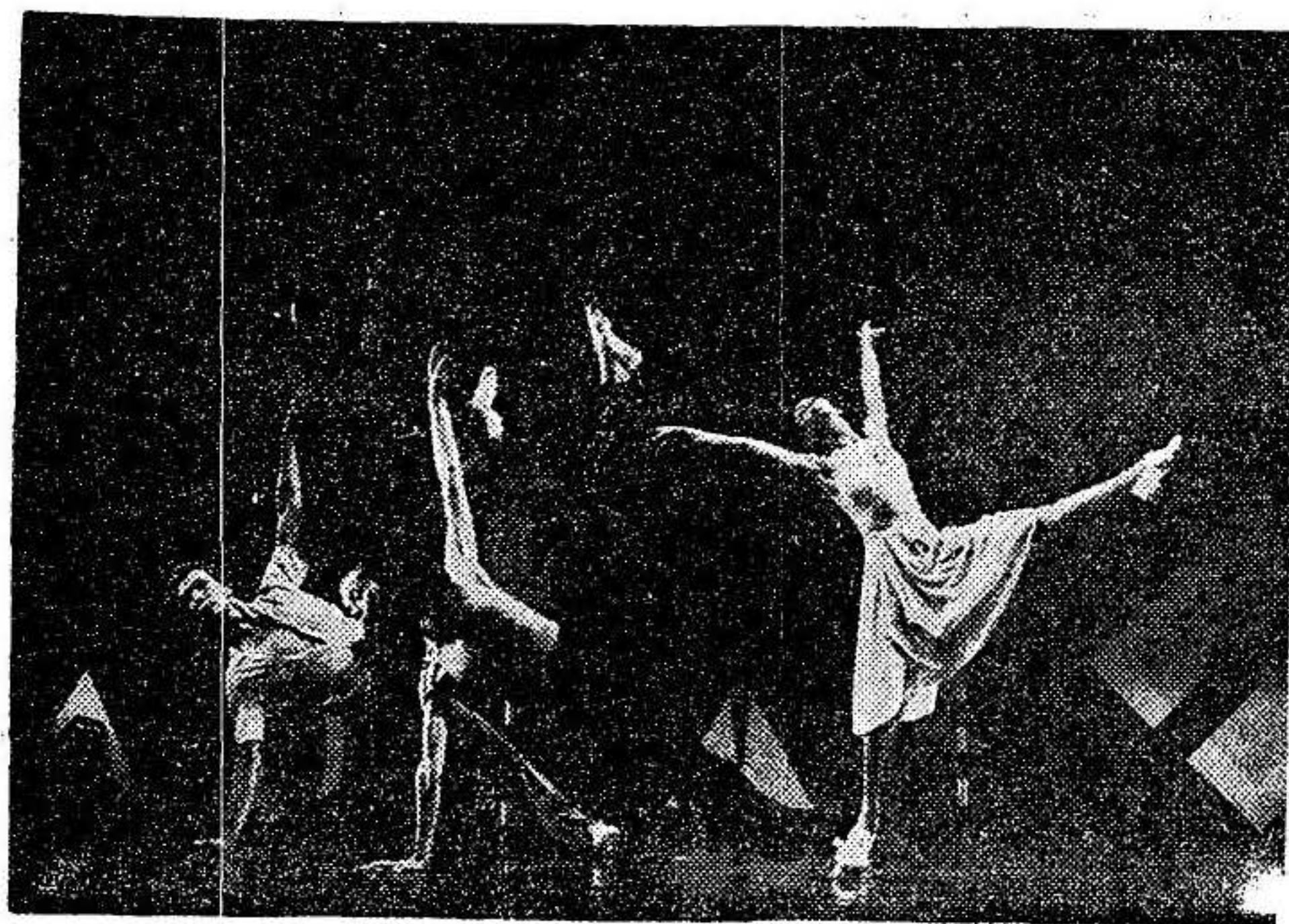
"זכרונות עם" הוא פואמה ריקודית שחוב-
רה על ידי דבורה ברטונוב כמחול לרקדנית
יחידה. אך הלהקה הרחיבתה ועתה מגישים
אותה רקדנים אחדים. "ההעברה" מיחיד לקבו-
צה נעשתה בידי נורית שטרן. המוסיקה
נכתבה בידי יוסף טל. היצירה מלווה בקריאת
פסוקים מן התנ"ך.

הכוריאוגרף קורט יוס נהרג השנה בתאו-
נת דרכים. הלהקה מכבדת את זכרו ע"י הע-
לאת מחול שלו, "השולחן הירוק" — מחול
מחאה נגד המלחמות, שחובר ב-1932. על
יצירות אלו כבר פורסמה אתמול ביקורת
ב"ערב ערב".

בחודש אוגוסט מתכוונת הלהקה להעלות
תכנית, ששמה, "תחת כיפת השמיים", אשר
בשמה תערוך בשטח פתוח. יוגשו מחולות
ישנים וחדשים.

הצ"ל

תמונה מתוך "שעה בצהריים" למתוו דיאמונד

שתי בכורות בלהקת בת שבע

מאת דורה סודין

שני קטעי בלט חדשים נושלו שני פני
דיאמונדים — האחד עולה חמש והאחר
השני — הועמו ב-16 ביולי בתיאטרון
ירושלים על ידי רקדני להקת "בת שבע".

השניים הם האמריקני מתוו דיאמונד
והשנייה ברטונוב הישראלית, שיצירותיהם
היו מוגדרות כרוחן כל אחת בעלת ית
דינתי והסרונות מושלתי.

הריקוד "שעה בצהריים" ניתן כחינוכית ובי
רענונת, אולם אלה גוועו אחרי הסצנה הי
ראשונה. קטע זה ניתן בסגנון קברני נבחר
נועות דיסקו סוערות לצלילי המוזיקה של הון
יורק ואחר כך הפכה היצירה לדואט מטורף
שביצעו שלי שיר ודאגלס גילסן כשהבחורה
מופיעה בקטעי אקרובטיקה מדהימים שנמשך
כיו זמן רב מכדי להצתיק. גם ריקוד הטריז
היה ארוך מדי כשהרקדניות גירת פו זנאן
פרידמן (רקדנית אורחת) מהמודדות יפה
עם הקטע, בעוד בן זוגן, ג'יי אוגן, מראה
סימני מתח. דואט, שכוונתו היתה להיות
רומנטי, לפחות על פי המוסיקה, לא הניח
לרקדנים הידועים דבי סמוליאן ודוד דביר
לבטא את עצמם עד תום. הסיים עם זאת,
היה בעל רגישות שפיצחה על הכל.

זכרונות עם" של דבורה ברטונוב היה ריי
קוד עמוס בסמליות, שהחל בתמונת קפואת.
חמש נשים לבושות גלימות אלגנטיות (פרי
יצירתו של פול סנאסרדו) ישבו על הבימה וי
יצרו תמונה מרהיבה. כאשר אחת מהן רקי
דה, היוו היתר רקע. למעשה, תנוחותיהן היו
לעתים מענינות יותר מאשר תנועותיהן. הי
יצירה היתה תלויה במידה רבה בתנוחות
ובהפסקות שביניהן. אף על פי שהיצירה מבוי
ססת על שורה משירי רחל: "כי שמורים
ברגלי זכרונות — מני אה, מני אה...". הרד
שנעשה שימוש רב בתנועות ידיים נראשים.
בריקודי סולה, כמו אלה שביצעו נורית שטרן
ונירה פו, היה הרישום הרגשי רב משמעותי
אף כי קודר. בין המעמדות הישמעו פסוקי
מקרא מוקלטים מפיו של שלמה ברטונוב
ז"ל. אשר למוסיקה של המלחין יוסף טל,
היא גיחנה באיכות מושכת ומרשימה.
לזכרו של קורט יוס המנות, ביום הקטע
"השולחן הירוק" באורח מרשים ביותר, כי
שאת דמות האם מגלמת נורית שטרן בצורה
מעוררת התפעלות.